THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

Subscription Price
50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

SEPTEMBER 1922
VOL. III, No. 1.

IT DEPENDS ON THE GOAT

A Jew once came rushing in to the home of his rabbi on a Sabbath day and excitedly asked the rabbi, "Is it lawful to pull a goat out of a ditch into which it has fallen"? The rabbi promptly replied, "No".

"But", persisted the inquirer, ' it is your own goat, oh rabbi". "Oh", quickly responded the rabbi, "that is altogether different; go as fast as you can and pull it out"!

We are reminded of the above Jewish story by an incident which occurred a few months ago and which caused widespread comment and agitation on the part of our Jewish people. It seems that Harvard University, having become too crowded, found itself face to face with the problem of establishing restrictions so as to limit the number of students. As the student register now contains a far greater proportion of Jewish names than is the ratio of Jews to the rest of the population in America, the President of Harvard University, in his public statement of Harvard's probelms, made some allusion to the vague possibility of cutting down the Jewish student body as one of the measures that might bring some relief.

This declaration almost immediately was followed by a perfect deluge of abuse and criticism on the part of so called Jewish leaders throughout the country. Some of these Jewish editors in their over-zeal went so far as to brand Harvard University as Anti-semitic. One Jewish editor had no hesitancy in declaring that Harvard University had suddenly become "un-American". Then the editor quite naively explains that he is not at all concerned with the question of Jewish rights or with the question of Jewish students even being allowed to study at Harvard; what really concerns him, he tells us, is "Americanism" and he is now fighting for the "preservation of the foundation principles of the American Republic, for the spirit of the Pilgrim fathers, and for Democracy".

There are one or two questions that we would like to ask this editor and many others of his kind; we can afford to forego any discussion as to the rights and privileges of Harvard University, which is a corporation existing under the laws of the United States and which therefore has the right to define the kind and number of students it wishes to receive into its class rooms. What interests us far more, however, is how and when this Jewish editor so suddenly became such a champion for "Americanism"? We remember only a few weeks before the Harvard incident that a certain Christian sent to this Jewish editor a letter asking why the Jews hate with an implacable hatred a brother Jew when he becomes a believer in the Lord Jesus Christ. To this question this particular editor wrote in his paper a reply in which he said that although the Bible commands the Jews to love their neighbor as themselves, yet they, the Jews, of whom the editor is one, will not love one of their own flesh and blood the moment he becomes a believer in the Lord Jesus Christ!

Now we want to ask our "broad minded" editor, what has become of his own "Americanism" about which he prates so blatantly when he attacks Harvard University? Where is your consistency, Mr. Jewish Editor and Mr. Jewish writer, and Mr. Jewish leadre? Is it Americanism to write shameful articles about Jews who believe in Christ? Have you suddenly lost your anxiety to fight "for the preservation of the foundation principles of the American Republic"? Is it Americanism to call Jewish Christians opprobrious names? Is it Americanism to accuse them falsely of all sorts of evil, to hound them, to persecute them, to torture them, to ostracize them, to deny them shelter, employment? Is it Americanism to exclude your own fellow Jew from the synagogue, to incite irresponsible youngsters to throw stones at him, just because he has decided to believe in the Lord Jesus Christ? Is it Americanism to urge the breaking of the windows of Christian Missions to the Jews, to hoot at Jewish Christians in the streets, to beat them up with murderous intention? Do you call all this Americanism?

No, Mr. Editor, this is not Americanism, and you know it; and before you can honestly claim to be so anxious for the safety of "American Principles" you had better first of all see to it that you yourself come into court with clean hands; the Lord Jesus Christ once, when speaking to our Jewish leaders along this very line, said, "And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye? Or how wilt thou say to thy brother, let me pull out the mote out of thine eye; and, behold, a beam is in thine own eye? Thou hypocrite, first cast out the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast out the mote out of thy brother's eye".

Any fair minded person will admit freely that any Jew, whether he be rabbi or editor or just the man in the street, who hates another Jew because he has become a believer in the Lord Jesus Christ is guilty of conduct outrageous, barbarous, and characteristic only of savages. The Jews of America can never expect to have in this country the full enjoyment of liberty and tolerance as long as they themselves are so intolerant and so brutal to their own flesh and blood because they happen to differ with them in their religious convictions. To such Jews we would quote again the scathing rebuke given to our forefathers by the Lord Jesus Christ whom also they hated, when He told them, "Woe Unto you, scribes and Pharisees, hypocrites! For ye pay tithe of mint and anise and cummin, and have omitted the weightier matters of the law, judgment, mercy, and faith: these ought ye to have done, and not to leave the other undone".

Do you not see, dear reader, that this claim of the Jewish editor, that he is anxious for "Americanism" is a hypocritical farce? And do you not see that just as is the lesson pointed out in the story at the beginning of this article, it depends entirely upon whose goat is in the ditch as to whether or not the Jewish editor finds it profitable or expedient to fight for "Americanism".

We appeal to our fairminded readers for justice. Will not some of you raise your voices against such un-American, barbarous and savage treatment of a Jewish brother who believes in the Lord Jesus Christ and thus help destroy the most dangerous source from which Anti-Semitism is being produced.

WE WANT YOUR SUBSCRIPTION.

If you are receiving The Shepherd of Israel and have not subscribed for it yourself, it is because someone else has subscribed for you. When that subscription expires, we will stop sending you this paper. Now if you do not want to miss a single copy of the paper, please send us your 50c. at once and we will exnted your subscription for one year.

The Shepherd of Israel is being received by thousands of prominent Jews in America each month; among them are lawyers, doctors, merchants, bankers, and rabbis. Many are writing us to say how much they enjoy the paper. They realize what an important work the Shepherd of Israel is doing and how it is emancipating the minds of many of our Jewish people so that they are waking up to the folly of their blindness and are beginning to realize that after all they have no future hope aside from the Lord Jesus Christ, their Saviour and Messiah.

The subscription price of The Shepherd of Israel is 50c. a year. Remittance can be sent either in stamps or by postal money order. We want you to subscribe so that you will be sure of getting your paper each month.

BECOME A SUBSCRIBER TO-DAY

OUR MEETINGS:

Friday, Gospel Service........8.00 P. M.
Sunday, Gospel Service........8.00 P. M.
Monday, Testimony Meeting....8.00 P. M.

ווען ער ליעבט נישט זיין ברודער וועלכען ער קאן זעהען, וויא אזוי קען ער ליעבען גאטט וועלכען ער האט קיינמאל נישט געזעהן?"

און ר' שאול דער גרויסער תלמיד חכם און מחקר שרייבט אין א' קארינטער קאפיטעל י"ג אזוי:

ווען איך רעדט מיט לשונות פון מענשען און מלאכים, און האב נישט קיין ליעבע, בין איך אזוי ווי א קלינגענדער צימבעל, און ווען איך האב דיא מתנה פון נביאות און סודות, און אלע וויסענשאפט, און האב נישט קיין ליעבע, אזוי בין איך גאר נישט. ווען איך צוטייל מיין גאנץ פערמעגען, און גיב אפילו מיין לייב ער זאל פערברענט ווערען, און האב נישט קיין ליעבע, אזוי נוצט עס מיר גאר נישט.

דיא ליעבע איז געדולדיג, דיא ליעבע איז גיטיג, דיא ליעבע איז נישט מקנא, דיא ליעבע בערימט זיך נישט, און איז נישט אויפגעבלאזען זיא זוכט נישט איהר אייגענעם נוצען, ווערט נישט אין כעס, זיא טראכט נישט פון שלעכטען, זיא לייד אלעס, זיא גלויבט אלעס, האפט אלעס איז געדולדיג אין אלעס. איצט בלייבען דיזע דרייא, גלויבען האפנונג, און ליעבע, אבער דאס גרעסטע פון דיעזע דריי איז ליעבע.

גרויסע אידען.

אין דיזען נומער שטעלען מיר פאר דאס בילד פון דעם גרויסען איד, ר' יצחק אדלער, פון ווארשוי, פוילען.

„איציקל" ווי מ'פלעגט איהם רופען, איז געוועזן א בן יחיד ביי זיינע פרומע עלטערן. זיין פאטער, ר' מרדכי אדלער, איז געוועזן א גרויסער חסיד, א רבי־פאהרער, און א סופר. ער האט זיך זעהר שטארק געסטארעט אויפצוציהען זיין איציק'לען על דרכי התורה ויראה. יעדען יו"ט האט ער איהם מיטגענומען צום רבי'ן. און אליין זייענדיג א גרויסער למדן און בעל מקובל, האט ער מיט זיין זוהן געלערענט א סך תלמוד ופוסקים ווי אויך יעדען טאג א שטיקעל „זוהר". ווי מיר וועלען שפעטער זעהן, האט איהם דער הייליגער „זוהר" פיעל געהאלפען צו קומען צו דער אמונה אין הייליגען משיח.

צו יענער צייט, איז פון דער „קישענעווער מיסיאן" אנגעקומען עפעס א ספר'ל מיט'ן נאמען „דרך אמונה", אדרעסירט צו א געוויסען איד „מענדעל סאפער". צו וייל דער בריף־טרעגער האט ניט געקענט אויסגעפינען דעם מענדעל סאפער, צו האט ער גאר א טעות געמאכט צווישען סאפער און סופר, ווי די זאך איז, ער האט דאס ספר'ל איבערגעגעבען צום סופר, צו איציקל'ס פאטער.

זעהענדיג וואס דאס ספר'ל איז, האט אונזער פאנאטישער סופר מיט א רוגזה דאס א ווארף געטהון צו דער ערד און אויסגעשפיגען 3 מאל מיט'ן „שקץ תשקצנו...". ער האט דערין א שטויס געגעבען מיט'ן פוס, און גוט ברוגז געווען אויפ'ן בריעף־טרעגער פאר דער אונגעבעטענער מתנה.

איציק'ל, זייענדיג א 19 יעריגער בחור, האט דאס צו געזעהען און איז שטארק נבהל ונשתומם געווארען דארויף. ער איז שטארק נייגעריג געווארען צו וויסען וואס פאר א מין שלעכטס ס'איז אין דעם ספר'ל פאראן, אז דער פאטער איז אזוי

החריף ר' יצחק אדלער

ברוגז דארויף? שטילערהייט האט ער עס א הויב אויף געגעבען, איז אריין געלאפען אין זיין חדר מיוחד און דאס בגנבה געלעזען.

נאך אייניגע וואכען לעזענדיג דאס ביכעל „דרך אמונה", האט ער געזעהען אז דאס ספר'ל וואס דער פאטער האט אזוי ברוגז'דיג אוועקגעווארפען איז גאר ניט אזוי שלעכט, אין געגענטהייל, עס ענטהאלט אין זיך כמעט דאס זעלבע וואס דער זוהר הקדוש וועלכעס דער פאטער לערענט מיט איהם יעדען טאג שוין זייט אייניגע יאהר. דער חילוק איז נור: דער זוהר זאגט אונז סתם אז דער משיח ליידעט פאר די זינד פון דער וועלט, אהנע צו וויסען ווער דער משיח איז, און אט דאס ספר'ל זאגט אונז בפירוש אז דאס איז ישוע המשיח הסובל עון העולם, אזוי ווי ישעיה נ"ג ערצעהלט אונז פון איהם.

שנעל האט אונזער גרויסער איד אויפגעמישט אין „זוהר" אן אינטערעסאנטען מאמר און איז דערמיט אריין געלאפען צום פאטער, ער זאל דאס לעזען. און אט איז עס: „בגנתא דעדן אית היכלא חדא דאקרי "היכלא דבני מרעין", כדין משיח עאל בההוא היכלא וקרי לכל מרעין וכל כאבין כל יסוריהון דישראל עליה... ואלמלא דאיהו אקיל מעליהו דישראל ונטיל עליה לא הוה בר נש דיכיל למסבל יסוריהון דישראל על עונש דאוריתא. הה"ד אכן חלינו הוא נשא". ד. ה., אז דער הייליגער משיח דארף ליידען די זינד פון אונז אלע אזוי ווי ישעיה הנביא זאגט אין קאפ. נ"ג. ווען דער פאטער האט דאס דערהערט, האט ער פשוט געטאנצט פאר שמחה, אז זיין זוהן לערענט זוהר און פערשטעהט איהם אויך.

אבער אזוי באלד ווי איציק'ל האט ארויס גענומען פון זיין קעשענע דאס ספר'ל, ציייגענדיג אז דארט שטעהט אויך דאס זעלבע, און ווייס אויך ווער דער משיח איז, איז דעם פאטער פינסטער געווארען אין די אויגען פון זיין תכשיט אזעלכע דבורים צו הערען און האט איהם באלד מיט זיך מיט געשלעפט צום רבי'ן. „ער" — זאל לעבען — זאל פון זיין בן יחיד דעם דיבוק ארויסטרייבען.

דער רבי האט איהם טאקע שטארק אנגעזאגט, זהיר וזהיר קיין „זוהר" מעהר ניט צו לערנען; עס איז אבער געווען צו שפעט; דער „זוהר" איז שוין געווען טיעף אין זיינע ביינער, און ישוע המשיח טיעף אין זיין הערץ, און פון אזא הערץ ישוע המשיח ארויס צו רייסען, וואלט מיינען דאס הערץ מיט צו רייסען. דערפאר זאגט טאקע ישוע המשיח אין יוחנן י', 28: „ולא יחטף אתן איש מידי".

פאהרענדיג פון רבי'ן האט זיך אונזער יונגער אדלער פון זיין פאטער פערלוירען און איז פארפלויגען נאך קישענעף צו דעם מחבר פון יענעם ספר'ל, צו ר' יצחק ראבינאוויץ, לאיער און מיסיאנאר.

האניג האט אונזער איציק'ל מצד זיין פאמיליע שוין ניט געלעקט. דער פאטער ווי ליעב ער האט זיין „בן יחיד'ל" געהאט, האט ער איהם פערלייקענט, און נאך איהם זיך קריעה געריסען. עפעס א גוטער פריינד האט אויף איהם אויך א בלבול אויסגעטראכט כדי איהם מיט טורמע צו בעשטראפען און אזוי נאך איהם אוועקרייסען פון ישוע המשיח. ער האט אבער געזאגט אזוי ווי שאול השליח אין רומיים ח' 35: „מי יפרידנו מאהבת המשיח האם צר מציק ורדף...?" ניין, קיין מענשליכער כח קען א גלויביגען פון ישוע המשיח'ס הענט אוועקרייסען! איינסטווייל האט אבער דער לאיער און מיסיאנער יוסף ראבינאוויץ בעוויזען זיין אונשולד און איז עהרענהאפט בעפרייט געווארען.

אביסעל שפעטער איז ער אוועק נאך לאנדאן, וואו ער איז געגאנגען שטודירען, זיך פארצובערייטען לעבודת הבורא יתברך, און איז פון דארט ארויס געקומען א כלי מפואר, מיט צוויי עהרען טיטלען. ער האט דאס „ברית חדשה" איבערזעצט אין א ריינעם לשון קודש, וועלכעס איז פערברייט אין דער גאנצער וועלט וואו אידען געפינען זיך.

יצחק אדלער האט אויך פיעל גערייזט און אונערמידליך געארבייט דאס גרויסע שווערע אידישע גלות מקצר צו זיין, מיט דעם וואס ער האט די גאולה דורך ישוע המשיח מבשר געווען צו די „צאן אובדות מבית ישראל". א סך האבען איהם טאקע געפאלגט און זיינען דורך די גאולה פון ישוע המשיח באלד פון דעם ביטערען גלות פריי געווארען, אזוי ווי ישוע המשיח זאגט אין יוחנן ח', 36: "אם הבן יעשה אתכם חפשים חפשים תהיו על נכון", און די אנדערע וואס האבען איהם ניט געפאלגט, זיינען געבליבען פערפאלענע בראדזשענדיג אין די שעדליכע און אונריינע זומפען.

ווי נויטיג בעדארף ישראל היינט אזעלכע „גרויסע אידען". אום זיי ארויס צו ברענגען מעבדות לחרות, מיגון לשמחה, מאבל ליום טוב, מאפלה לאור גדול, משעבוד לגאולה בישוע המשיח, וואס איז דער איינציגער גואל ומציל.

בית שר שלום

קאר. טהרופ עוו. און וואלטאן סטריט, ברוקלין, נ. י.

קומט צו אונזערע פערזאמלונגען

פרייטאג נאכט 8 אוהר — פיר מענער און פרויען

זאנטאג נאכט 8 אוהר — פיר מענער און פרויען

מאנטאג נאכט 8 אוהר — טעסטאמאניעל מיטווי

פיהרען מיט געוואלט, און דארט אין ירושלים וועט ער זיי אויסלייטערען אזוי ווי מ'לייטערט אוים זילבער דורך פייער". עס טהוט אונז זעהר לייד צו דענקען וועגען דער שרעקליכער צוקונפט וואס ערווארט אידען, אבער מיר בויגען אונזער קאפּ פאר'ן הייליגען בורא, „גוזר ומקים" ער זאגט און עס מוז געשעהן, דערפאר קענען מיר ניט אפשטעהן פון די רייהען פון ציון־בויער.

וואס מיר ווילען דא בעצוועקען איז, אויסצוהיילען די אנטיסעמיטישע מכה פון וועלכע מיר לײדען אזוי שווער פון תמיד אן. מיר ווילען דערפאר ציהען די אויפמערקזאמקייט פון אונזערע ווערטהע לעזער צו דעם מקור פון וואנען די שנאה האט זיך צופלאקערט. אפשר וועט זיך געפינען א „גודר גדר ועומד בפרץ" און וועט אויפהויבען זיין קול „כשופר" און וועט מעורר זיין דאס פאלק „להסר המכשל".

אלזא צום פונקט: דער מקור צו אידישע צרות איז, דער שטארקער „שנאת חנם" וואס אידען צייגען ארוים בנוגע ישוע המשיח און צו די וואס גלויבען אין איהם. די גמרא זאגט: "לא חרבה ירושלים אלא על שנאת חנם" אזוי ווערען נעביך חרוב ונחרב אידישע מקומות און גאנצע משפחות אלץ נור דורך דעם שנאת חנם צו ישוע המשיח. עס איז אן אלטער כלל, ווען איהר ווארפט א ראבער־באל צו דער וואנד וועט די באל צו אייך צוריק שפּרינגען. ווערטהער לעזער, נעמט דאס גוט אין אכט!

ווען א איד גלויבט אין ישוע המשיח טהוט מען איהם אן כל יסורים שבעולם. מ'רופט איהם אן מיט'ן פאסקודנעם נאמען „משומד", כאטש ער מעג זיין אן ערענטליכער, עהרליכער איד. יא, נאך מעהר־אידיש ווי דער דורכשניטליכער איד. ער גלויבט אבער אין ישוע המשיח ווייל ער האט געלערענט און גלויבט אין הייליגען תנ"ך, און דערפאר האסט מען איהם מיט א פינסטערע שנאה. די אידישע שרייבער שטעלען איהם פאר אין זייערע שרייבעבציער מיט פאסקודנע קאלירען. מען באשולדיגט איהם אין אל דאס בייז. מען טראכט אויף איהם אוים כל־ערליי בלבולים שבעולם. וואלטען אבער יענע שרייבערלעך און סתם „אונמענשען" געהאט א חוש פון זעלבסט־רעספעקט וואלטען זיי דאס ניט געטהון מיט א קינד פון אידישען פאלק, פלייש פון זייער פלייש און בלוט פון זייער בלוט, און וואלטען איינזעהן אז די העזה צו בעשמוצען אן אייגענעם ברודער טראגט אין זיך די טיעפסטע באליידיגונג צו זיך אליין און א שפיי אין פנים צום גאנצען פאלק ישראל.

אזאלכע געמיינהייטען און רעספעקטלאזיגקייטען האבען בעאיינפלוסט דאס פאלק ניט נור צו בעליידיגען דעם גלויביגען איד, נייערט אויך איהם אנצוטהון ענוים קשים און בארבארישע רשעות. א אידישער לענדלארד וועט זאפארט אזא גלויביגען ארויסטרייבען פון זיין הויז. א אידישער באס וועט איהם ענטזאגען פון זיין דזשאב. איז דער גלויביגער א נצרך וועט איהם די אידישע טשאריטי ניט העלפען אפילו ער זאל אויסגעהן פון הונגער. די פריינד פון א גלויביגען סטארען זיך גאר אין גאנצען איהם אריין צוגעבען אין א משוגעים הויז. דער שרייבער פון דיזען ארטיקעל האט שוין מעהרערע אזאלכע גערעטעט פון משוגעים הויז דורך פיעל מיה און גרויסע הוצאות.

מיט צוויי מאנאט צוריק האט א אידישע מאמע אריין. געגעבען איהר איינציגען זוהן צום טשילדרענס קאורט נור דערפאר ווייל ער גלויבט אין ישוע המשיח, דארט וועט מען איהם האלטען צוזאמען מיט פערברעכער ביז 21 יאהר.. די צוקונפט פון דעם אונשולדיגען איינגעל איז איצט א פערלוירענע. ער וועט אימער הייסען א פערברעכער. א יא, א פיין שטיקעל ארבייט פון א אידישער מאמען ? !

אזאלכע גרויזאמע און ווילדע טהאטען ווערען פערעפענטליכט דורך די ענגלישע בלעטער, א וועלט מיט ציוויליזירטע מענשען לעזען דאס, מען שטוינט, מ'וואונדערט זיך און מ'פרעגט, וואו איז ערגעץ דאס אידישע רחמנות ? וואס איז געווארען מיט'ן אידישען געזעץ „ואהבת לרעך כמוך ?" מילא די גוטע פראטעסטאנטישע קריסטען מאכען זיך דערפון קיין צימעס, זיי האלטען דאס געבאט פון ישוע המשיח „ליעב צו האבען אפילו דעם שונא", און זיי בעטען פאר אזאלכע שונאי המשיח, אבער די נאמענטליכע קריסטען ווערען תיכף אויפגעקאכט און פערדאמען אזעלכע אונציוויליזירטע, ווילדע מעשים, מיט יעדע עהנליכע פאסירונג וואקסט די פעראכטונג צום איד אין די הערצער פון יענע גוים אין וועלכע א פייער'ל האט זיך שוין אנגעצונדען נאך ביים ערשטען מאל הערענדיג פון אזא מין אכזריות, און ביי יעדער נייער טהאט לעגט זיך ארויף נאך א שטיק ברען מאטעריאל אויף דעם פייער, און מיט דער צייט הויבט עס אן צו פלאקערען, א שווארצער רויך שיסט ארוים, פונקען פאלען אויף דער אידישער גאס און דערשטיקט אפילו אונשולדיגע עופה'לעך.

עס פערשטעהט זיך אז די אנטיסעמיטען נעהמען זיך ניט אן די קריוודע פון די פערפאלגטע אידען וואס גלויבען אין ישוע המשיח. יענע האבען מיט זיי לחלוטין קיין שייכות ניט. זיי נעמען דאס נור אלס א פרעטענזיע. וואס זיי קרענקט אזוי שטארק איז, דאס, אין די רציחה אויפ'ן גלויביגען איד, איז אויך איינגעהילט א פורכטבארער האס צו ישוע המשיח וועמען זיי און זייערע עלטערען פאראהרען, און קיין ערענטליכער מענש וועט ניט פערשווייגען א בעליידיגונג געגען זיינע עלטערען!

שרייבענדיג ארטיקלען געגען א גלויביגען איד אין ישוע המשיח פארגעסען ניט די אידישע שרייבערלעך צו מאכען שענדליכע בעמערקונגען אויך אויף ישוע המשיח גופא. זיי צולאזען זיך מיט גיפטיגע וויצען און פאסקודנע קאריקאטורען פארגעסענדיג אז מיט יעדען ווארט פון דעם סארט שטעכען זיי דורך די גאנצע ציוויליזירטע וועלט מיט שארפע שפיזען און שאפען דערמיט א נייע אנטיסעמיטישע סומאטאכע.

צומאל האט לײדער אויך פאסירט אז ווען א איד וואס איז געווארען א גלויביגער אין ישוע המשיח איז גייסטיג נאך ניט שטארק גענוג געוועזען אויסצוהאלטען און צו פערטראגען די פערפאלגונגען און פייניגונגען וואס אידען האבען איהם געגעבען, ער איז געווארען שטארק פערביטערט און האט בעשלאסען צו נעמען ראכע פון זיינע פערפאלגער. די פאלגען זיינען געוועזען זעהר שלעכטע, ווי צ.ב.ש. אין דעם פאל פון א געוויסען „פפעפער". וועלכער איז געווארען א מסור און האט געבראכט א סאך צרות אויף אידען. דאס איז אבער נור א זעהר זעלטענער פאל אז א גלויביגער איד אין ישוע המשיח זאל זוכען נקמה פון זיינע שונאים.

מיר גלויביגע אידען אין ישוע המשיח כאטש מיר זיינען פערפאלגט און פערהאסט פון אזוי פיעל אונטאקטישע אונציוויליזירטע און אונמענשליכע אידישע ברידער און שוועסטער וואס זיינען אונזער אייגען פלייש און בלוט, מיר זוכען חלילה קיינע נקמות אויף זיי. זייער צער איז אונזער צער. ווען מ'טהוט וועה איין פינגער פיהלט עס אויך דער אנדערער פינגער. ווען מ'שלאגט אידען טהוט אונז אויך וועה. מיר ליעבען אונזער פאלק, און טאקע דערפאר מאכען מיר אויפמערקזאם אויף דעם מקור פון אלע אידישע צרות. זאלען די רבנים און כלל־טהוער אנהויבען צו אגיטירען געגען דיזע שטעלונג פון אידען בנוגע ישוע המשיח און צו אלע וואס גלויבען אין איהם וועט זיך אלעם ענדערען לטובה שלום על כל ישראל.

וואס ליעבע קען אויפטהון

דיא צייטונגען האבען אסאך געקלונגען איבער צוויי לויה'ם וואס האט פאסירט אין א קליין שטעדטיל אין דער סויטה. איינער איז געוועזען א מאן וואס האט א גוטען נאמען געהאט אין שטעדטיל אלס א [illegible] ליבעראלער מאן, ער איז געוועזען א פילאנטראפ [illegible] האט דארט געגרינדעט איין לייברערי און א האספיטאל און נאך אזעלכע הילפס אינסטיטוציאנען. דיא גאנצע בעפעלקערונג האט דערפון נוצען [illegible]. דער אנדערער איז געוועזען אן ארימאן [illegible] האט קוים א לעבען געמאכט. ביידע זיינען [illegible] אין דער זעלבער וואך. צום פיונעראל [illegible] פון דעם רייכען מאן זיינען געקומען בלויז א [illegible] עלטע מענשען. אבער צום ארימאן'ס לויה [illegible] דאס גאנצע שטעדטיל ארויסגעקומען און [illegible] שטארק [illegible] איבער זיין טויט. די [illegible] דערפון [illegible]: אז דער רייכער מאן האט [illegible] געגעבען [illegible] און שעהנע נדבות לטובת [illegible] זיינע מיטמענשען האט ער זיך [illegible] דאס גוטע וואס ער האט געטהון [illegible] כדי זיך א גוטע רעפּוטאציע צו [illegible] וואס האבען זיך צו איהם געבוקט און [illegible] חנפ'עט האט ער מקרב געוועזן, אבער [illegible] האבען נישט געשטימט מיט זיינע וועלט [illegible] גען, האט ער פעראכטעט. דער ארימאן אבער [illegible] א יעדען מיט־מענשען געליעבט, ער האט געדא[illegible] גוט ווארט פאר אלעמען, אפילו דיא יעניגע [illegible] האבען איהם קריטיקירט און אנדערש געגלויבט [illegible] ער, האט ער אויך ליעב געהאט, און דארום [illegible] דאס גאנצע שטעדטיל, יונג און אלט, איהם געליעבט און רעספעקטירט.

משמעות אז ס'איז אמת וואס דיא וועלט [illegible] אז "מענשען ליעבען א ליעבהאבער". ס'פאר[illegible] רעליגיעזע און פרומע אידען וואס דארפען זיך אר[illegible] נעמען א לעקציאן און א ביישפיעל פון דיעזער [illegible] אייגנים, זיי ווערען גרויסע שונאים צו זייער אייגענעם ברודער ווען ער טהוט נישט, אדער גלויבט נישט דוקא אזוי וויא זייא טהון און גלויבען. צו וואס נוצט אזא מין רעליגיאן וואס פראדוצירט נישט ליעבע צו א ברודער אדער אזוי פשוט צו א מיטמענשען? מיר לעזען אין יוחנן א' קאפּיטעל 4, פסוק כ: ווען איינער זאגט איך האב ליעב גאט און ער האט פיינד זיין ברודער, איז א ליגנער, ווייל

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10-11

רועה ישראל

והקמותי עליהם רעה אחד יחזקאל לד. 23

א מאנאט'ס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price 50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

SEPTEMBER 1922
VOL. III, No. 1.

אידען־פרעסערישע אנטיסעמיטען

מיר האבען זיי די פערדאמטע אנטיסעמיטען אומעטום. אין יוראפ, אין פאלעסטינא, אין אמעריקא, איבעראל זיינען אידען דאס ציעל־ברעט פאר די גיפטיגע קוילען און פיילען פון די פינסטערע אידישע שונאים.

איינענטליך איז דאס קיין [illegible] פאסירונג אז די בייזע אנטיסעמיטען זאלען אויסלאזען זייער צארן אויף אידען. אין אונזער לאנגער גלות־געשיכטע האבען מיר געליטען [illegible] צרות אין יעדען דור און אין יעדער צייט פון [illegible]ענע אונצופרידענע עלעמענטען. מיר זיינען שוין אזוי צוגעוואוינט צו האבען שונאים, [illegible] דאכט זיך אז אידען וואלטען גאר [illegible] געלעבט אהן אנטיסעמיטען און אהן זייערע [illegible] אנגריפע. עס פאלט אבער גאר ניט איין [illegible] פון די כלל־טהוער און מ[illegible] זיך צו פארטראכטען וועגען די אורזאכען [illegible] אלע שונאים! איז עס [illegible] אז ס'איז ניט פאראן קיין [illegible] אן אורזאך! פארוואס'זשע [illegible] ניט אן ערקלעהרונג פאר וואס מיר [illegible] תמיד גרויסע שונאים וואס אטאקירען אונז, פאגראמירען און הרג'ענען אויס מאסען אידען אין דער גאנצער וועלט!

[illegible] אפילו אין דער צייט פון דער גרעסטער פא[illegible] פון דער אידישער געשיכטע זייט דעם חורבן בית המקדש, די באלפור דעקלארייש[illegible]. א צייט אין וועלכער מ'האט געמעגט ערווארטען גרויס רעספעקט פאר'ן איד, אויך אין יענעם מאמענט האבען די פאגראם כוואליעס אזוי ברויזענדיג געשטורעמט און געווארפען א שרעק אויף אלע אידען. די ציוניסטען האבען טאקע דעמאלס געהאט גרויס שמחה וששון, אבער ליהודים איז נעביך געווען חושך ואפילה.

עפעס עהנליכעס איז אויך געשעהן דעם לעצטען מאנאט ווען די גוטהייסונג פון מאנדאט האט שטאטגעפונען אין לאנדאן. די ציוניסטען האבען זיך שטארק געפרעהט און מיט גרויס שמחה געפייערט די בעשטעטיגונג פון מאנדאט, אבער די טרויעריגע נייעס פון יוראפ האט געמאלדען א פאגראם שרעק אין אדעסא, אז אנטיסעמיטיזם פערשטארקט זיך כמעט מיט יעדען טאג און די געפאהר איז אונגעהייער גרויס און מאסען אידישע פליכטלינגע מוזען אוועקלויפען נאך קאנסטאנטינאפעל.

אויך אין ניו יארק האבען די ציוניסטען געפייערט די גוטהייסונג פון מאנדאט מיט פייערליכע דעמאנסטראציאנען. די פריידענס אויסגעשרייען האבען פשוט פערהילכט די גאסען פון דער איסט סייד, וועהרענד די אידען אין אוקראינע האבען געמוזט לויפען פון בייזע שונאים, ערנידעריגט און פערביטערט, מיט פערהונגערטע ווייבער און פערחלש'טע קינדער. אוי, וואסארע ביטערע איראניע! וואס'ארע טראגי־קאמעדיע! פאר וואס־זשע האבען ניט אונזערע חכמים(?) און פיהרער זיך ניט בעסער די מיה גענומען אויסצוגעפינען דעם מקור, די קוואל פון וועלכע אונזערע צרות שטרעמען אזוי האסטיג און אזוי שטענדיג אהן א שום אויפהער? ס'איז דאך זעלבסט פערשטענדליך, אז ווען מ'זאל יענעם פערגיפטעטען קוואל יא אויסגעפינען און דעם ווארצעל אויסרייסען וואלט דאך במילא אן ענד גענומען צו אלע אידישע צרות!

דער פארמער וואס וויל ריין מאכען דאס פעלד פון שלעכטע און פוסטע גראזען אז זיי זאלען ניט פארשטיקען די זריעה, בעגניגט זיך ניט מיט אן אויבערפלעכליך שטיקעל ארבייט, מיט אפשניידען דאס שלעכטע גראז און פטור, נאר ער גראבט טיעף ביז ער דערגרייכט די ווארצלען און ארויסרייסענדיג זיי מאכט ער זיין פעלד ריין און פערזיכערט די תבואה.

מיר רעדען דא כלשון בני אדם, אויף א נאטירליכען אופן. ניט בעציהען זיך אין דיזען ארטיקעל אויף דער תורה, צו בעווייזען וואס גאט ב"ה זאגט דורך די הייליגע נביאים בנוגע די פערפאלגונגען אויף זיין פאלק ישראל. מיר ווילען דא בעריהרען נור נאטירליכע ארגומענטען, ווייל מיר ווילען דא אפעלירען צו די כלל־טהוער וועלכע האבען זייער ווייניג אדער לגמרי גאר ניט צו טהון מיט גאט און מיט זיין תורה, ווייל וואלטען זיי יא געהאנדעלט על פי דרכי ד' וואלטען זיי זיך ניט געגאנגען בוקען און קניען פאר'ן פאבסט אין רוים אזוי ווי דר. ווייצמאן, אוסישקין און „סער" הערבערט סאמיועל האבען געטהון. דער „הייליגער טאטע" אין רוים איז ביי די קאטאליקען דער שטעל פערטרעטער פון גאט אויף דער ערד, און קיין ילוד אשה קען ניט זיין פנים זעהן ביז ער פאלט צוערשט אנידער אויף זיינע קניעס און קושט דעם הייליגען טאטען'ס פיס. דאס איז א זאך וואס קיין מאמין אין גאט'ס תורה ווי למשל א פראטעסטאנטישער קריסט וואלט געוואגט צו טהון, ווייל דאס איז א פראסטע „עבודה זרה". והא ראיה, ווען מר. ראזוועלט האט בעזוכט רוים האט ער זיך ענטזאגט אפצושטאטען א וויזיט צום וואטיקאן נור מהאי טעמא.

אט דערפאר בעציהען מיר זיך דא נור אויף נאטירליכע און גשמיות'דיגע אילוסטראציעס און ארגומענטען, טאקע לפי שיטתם, אזוי ווי די אידישע פיהרערס אליין בענוצען זיך מיט גשמיות'דיגע מיטלען אום צו ערייכען זייער ציעל. אבער, וואס פאר א ווערט האט גאר דאס בוקען זיך פאר'ן פאבסט אום צו געווינען זיין סימפאטיע, ווען די פאבסטען וועקסלען זיך אזוי אפט. וואס פאר א געווינס איז עס דען גאר ווען מען בעקעמפפט שוין איין שונא ישראל היינט, ווען מארגען שטעהט אויף א שפאגעל נייער אנטיסעמיט! איז ניט דער שכל הישר מחייב בעסער צו באקעמפפען יענע אומשטענדען און קאנדיציאנען וועלכע געבען געבורט צו אידישע שונאים און דאן וועט במילא אן ענד נעמען צום פינסטערן אנטיסעמיטיזם.

ווער וועט דאס עפעס גיסען וואסער אויפ'ן שווערען רויך וואס זעצט ארויס פון א הויז וואס ברענט אינעווייניג, שטעלענדיג אין געפאהר דאס לעבען פון פיעלע מענשען? אודאי איז מען ניט משוגע צו בעקעמפפען דעם רויך נייערט דאס פייער, און אויף דעם פייער אליין קאנצענטרירט מען אלע כוחות ביז מען לעשט עס גענצליך אויס און דאן איז במילא קיין רויך מעהר פאראן.

מיר מיינען דא ניט צו קריטיקירען די ציוניסטען אדער צו ענטמוטהיגען די וועלכע שטרעבען צו דער אידישער נאציאנאלער אויפלעבונג, פארקערט, מיר זיינען מתפלל טעגליך: „רחם על ישראל עמך.. ובנה ירושלים עיר הקודש.." כמעט אלע אידען וואס גלויבען אין ישוע המשיח האבען פרייוויליג אנגעבאטען זייער הילף און שטיצע פאר'ן ציוניזם, אבער די פיהרער האבען זייער אנבאט מיט דריי יאהר צוריק פארווארפען.

דורך אמונה אין ישוע המשיח ווייסען מיר פון דעם דבר ד' אז אידען וועלען מוזען געהן נאך ארץ ישראל אפילו נעגען זייער ווילען. אין יחזקאל קאפיטעל כ' און כ"ב זאגט גאט: „אז ער וועט זיי אהין

Enterd as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.